

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 17 grudnia 2014 r.,
sprawy **J. S.**
skazanego z art. 284 § 2 k.k., art. 294 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 kwietnia 2014 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Ł.
z dnia 22 października 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zwolnić skazanego J. S. od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 22 października 2013 r., uznał oskarżonego J. S. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem.

W apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego jego obrońca podniósł zarzut obrazy przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie:

a) art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie analizy zgromadzonego materiału dowodowego w

szczególności wyjaśnień oskarżonego J. S., a także zeznań świadków: [...] z przekroczeniem granic swobodnej jego oceny, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu występujących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

b) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. art. 167 k.p.k., 367 § 1 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lub instytutu, który na podstawie badań poligraficznych, wypowiedziałby się czy oskarżony J. S. wykazuje związek emocjonalny ze zdarzeniem, uzasadniający prawdziwość wersji o jego sprawstwie lub inny związek z zarzuconym mu aktem oskarżenia czynem.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną Sąd Apelacyjny orzeczeniem z dnia 8 kwietnia 2014 r., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Obrońca skazanego we wniesionej na jego korzyść kasacji zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w całości i zarzucił mu rażące naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności:

- „art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk, art. 9 § 1 kpk, art. 424 § 1 pkt 1 kpk, art. 410 kpk w zw. z art. 433 § 2 kpk poprzez wadliwą kontrolę instancyjną wyroku, w następstwie czego powielone zostały błędy Sądu I Instancji w zakresie ustaleń faktycznych i zaakceptowana dowolność rozumowania tego Sądu, zwłaszcza w kontekście przyjętej postawy procesowej przez A. C., który korzystając z instytucji art. 335 kpk, pomówił J. S., przypisując mu nie tylko inicjujący, ale również dominujący i wiodący udział w inkryminowanym zdarzeniu, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, stanowiąc jednocześnie złamanie jednej z podstawowych zasad prawa karnego procesowego tj. art. 5 § 2 kpk,

- art. 167 kpk, 170 kpk w zw. 366 kpk i art. 433 § 1 i 2 kpk poprzez wadliwą ocenę braku realizacji wniosków dowodowych obrońcy zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego, a zwłaszcza oddalenie zasadnego wniosku dowodowego o poddaniu J. S. badaniom wariograficznym, w sytuacji gdy jedynym i bezpośrednim dowodem go obciążającym, były zeznania świadka A. C., którego ocena wiarygodności powinna zostać poddana w wątpliwość nie tylko przez

pryzmat jego licznych zobowiązań finansowych, lecz także przede wszystkim z uwagi na fakt, iż w 2011 r. dopuścił się on analogicznego czynu, tyle że z osobą innego inkasenta tj. J. R., dlatego też zweryfikowanie zeznań C. z wyjaśnieniami Seniuka poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, stwarzało realną szansę uzyskania wyniku umożliwiającego potwierdzenie lub zaprzeczenie wiarygodności de facto dwóch wersji zdarzeń, które to naruszenie miało istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, prowadząc do ograniczenia możliwości dowiedzenia niewinności oskarżonego, w konsekwencji uchybienia te mogły doprowadzić Sąd do niesłusznego nadania waloru wiarygodności zeznaniom A. C., a w efekcie błędnego przypisania udziału J. S. w inkryminowanym zdarzeniu związanym z przywłaszczeniem powierzonego mu podczas konwoju mienia znacznej wartości, zaś konsekwencją tych naruszeń doszło do naruszenia dyrektyw sądowego wymiaru kary.” Na zakończenie obrońca wniósł „o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu II instancji i uniewinnienie oskarżonego z uwagi na oczywistą niesłuszność skazania.”

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 519 k.p.k., kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie, a zarzuty kasacyjne nie mogą wprost kwestionować ustaleń faktycznych, bowiem kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa (art. 523 § 1 k.p.k.).

Sąd Okręgowy dał wiarę zarówno wyjaśnieniom, jak i zeznaniom A. C., podkreślając, że były one kategoryczne i konsekwentne, znajdujące stosowne potwierdzenia w zeznaniach świadków [...], po części także w wypowiedziach pozostałych świadków oraz samego skazanego, w zakresie sposobu przewożenia pakietu z firmy C. (k. 13-19 uzasadnienia). Jak podkreślił zaś Sąd Apelacyjny kwestionowanie w tym zakresie dokonanych ustaleń i oceny dowodów z zeznań świadków ma charakter czysto polemiczny (k.3-5 uzasadnienia SA). Jak wynika z lektury uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd ocenił materiał dowodowy w

sposób swobodny, a nie dowolny, z jednoczesnym uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Dokonana zaś w ten sposób ocena materiału dowodowego korzysta z ochrony przewidzianej przepisem art. 7 k.p.k. Z treści uzasadnienia wynika, iż Sąd nie tylko brał pod uwagę obciążające skazanego J. S. zeznania A. C., ale także należyta uwagę poświęcił zeznaniom świadków obrony, m.in. [...].

Skuteczne posłużenie się zaś zarzutem obrazy art. 5 § 2 k.p.k., może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaś zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Na marginesie dodać tylko należy, że przepis art. 5 § 2 k.p.k. wprost odnosi się do istnienia wątpliwości przy ustalaniu stanu faktycznego, ale po stronie orzekającego sądu. O naruszenia tego przepisu można więc mówić wówczas, gdy sąd (i tylko sąd, jako organ orzekający) ustalając, że zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, postąpi sprzecznie z regułą wynikającą z omawianego przepisu, co w tej sprawie nie miało miejsca.

W kontekście powyższych uwag oraz argumentacji zawartej w motywacyjnej części orzeczenia Sądu Apelacyjnego podniesiony w kasacji zarzut obrazy art. 4, 5 § 2, 7, 9 § 1, 410 i 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. jawi się jako oczywiście bezzasadny, bowiem Sąd odwoławczy rozważył wszystkie podniesione w apelacji zarzuty i wnioski, czemu dał wyraz w uzasadnieniu swojego wyroku.

Obrońca skazanego J. S. dużo uwagi poświęcił w kasacji kwestii związanej z zaniechaniem dopuszczenia, najpierw na etapie postępowania przygotowawczego, a później sądowego, badań poligraficznych skazanego, które miałyby wykazać czy pozostaje on w związku emocjonalnym ze zdarzeniem, uzasadniającym prawdziwość wersji o jego sprawstwie lub innym związku z zarzucanym mu aktem oskarżenia czynem. Na rozprawie głównej w dniu 26 kwietnia 2013 r. Sąd postanowił, na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k., art. 171 § 5 pkt 2 k.p.k. oraz art. 192a § 1 k.p.k., oddalić wniosek dowodowy w przedmiocie przesłuchania J. S. z udziałem wariografu, uzasadniając swoje stanowisko w tym przedmiocie (k.462-462v, tom II śledztwa). Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego Sąd Apelacyjny

rozpoznał zarzut z pkt b) apelacji i odniósł się do zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lub instytutu, który na podstawie badań poligraficznych, stosownie do nakazu wyrażonego w art. 433 § 2 k.p.k., a w uzasadnieniu orzeczenia, zgodnie z wymogiem określonym w art. 457 § 3 k.p.k., podał dlaczego uznał go za niezasadny, co wprost wynika z uzasadnienia z k. 6-8, Powtarzanie argumentacji tam przedstawionej jawi się jako bezprzedmiotowe zwłaszcza, że wywody zawarte w uzasadnieniu kasacji w istocie nie podważają ani prawniczej, ani merytorycznej argumentacji Sądu odwoławczego, ograniczając się do eksponowania odmiennego, własnego stanowiska w tej mierze, co wszakże nie jest wystarczające do stwierdzenia, iż w toku postępowania odwoławczego doszło do rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść skarżonego kasacją wyroku naruszenia przepisów art. 167, 170 i 366 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 i 2 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.